

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **I. K.** zastoupené JUDr. Marií Cilínkovou, advokátkou, se sídlem Bolzanova 1, Praha 1, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 7. 2012, č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 13. 3. 2013, č. j. 42 Ad 81/2012 - 41, o návrhu žalované na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

takto:

Kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 13. 3. 2013, č. j. 42 Ad 81/2012 - 41, **se přiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

[1] Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) napadla kasační stížností rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 13. 3. 2013, č. j. 42 Ad 81/2012 - 41, kterým krajský soud zrušil její rozhodnutí ze dne 31. 7. 2012, č. j. X, a jemu předcházející rozhodnutí ze dne 22. 5. 2012, č. j. X, a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení (výrok I.) a dále stěžovateli uložil povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení (výrok II.). Žalobou napadeným rozhodnutím stěžovatelka zamítla námitky žalobkyně a potvrdila výše uvedené rozhodnutí ze dne 22. 5. 2012, kterým byla žalobkyni podle zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, od 14. 7. 2012 snížena výše invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně na invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně, neboť podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení již žalobkyně není invalidní pro invaliditu třetího stupně, ale jen pro invaliditu druhého stupně, jelikož z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu její pracovní schopnost poklesla o 60 %. Krajský soud však ve svém rozsudku na základě posudkového zhodnocení komise Ministerstva práce a sociálních věcí došel k závěru, že k datu vydání napadeného rozhodnutí byla žalobkyně invalidní pro invaliditu třetího stupně, proto rozhodnutí stěžovatelky zrušil.

[2] Ve své kasační stížnosti stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení, neboť

rozsudek je nesrozumitelný, jelikož z něj není patrné, zda soudem konstatovaná skutečnost, že k datu vydání žalovaného rozhodnutí stěžovatelky byla žalobkyně invalidní pro invaliditu třetího stupně, znamená, že žalobkyně splňovala podmínky nároku na invalidní důchod nepřetržitě, anebo že onen den vydání žalovaného rozhodnutí byl stanoven jako nové datum vzniku nároku na invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně. Zároveň stěžovatelka požádala o přiznání odkladného účinku její kasační stížnosti. Tuto žádost stěžovatelka odůvodnila tím, že pokud by Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil, věc mu vrátil k dalšímu řízení a krajský soud následně o žalobě rozhodl opačně, vedlo by to k „obžívnutí“ původně zrušeného rozhodnutí stěžovatelky; ovšem důsledkem tohoto nového rozhodnutí krajského soudu by již nebylo zrušení rozhodnutí stěžovatelky vydaného případně v mezidobí k realizaci původního rozsudku krajského soudu. Nastal by tak nežádoucí stav, kdy by vedle sebe existovala dvě opačná rozhodnutí o téže věci, přičemž tento stav není řešitelný existujícími procesními instituty.

[3] Žalobkyně se k žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížností nevyjádřila.

[4] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatelky přiznat. Přitom se přiměřeně užije ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Podle § 73 odst. 3 s. ř. s. se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí.

[5] Jak již Nejvyšší správní soud ve své četné judikatuře konstatoval, poskytují soudy ve správním soudnictví primárně ochranu subjektivním veřejným právům a rovněž institut odkladného účinku je koncipován především jako dočasná procesní ochrana žalobce – účastníka správního řízení – před okamžitým výkonem pro něj nepříznivého správního rozhodnutí, jsou-li pro to splněny zákonem předepsané podmínky. Situace, kdy bude možno dovozovat vznik újmy na straně žalovaného správního orgánu v důsledku rozhodnutí krajského soudu, tak budou nepochybně představitelné v poněkud omezenější míře, než jak tomu bude na straně žalobce. [Podle dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu tak například nelze spatřovat nenahraditelnou újmu způsobenou žalovanému v tom, že mu bude krajským soudem uložena povinnost vyplácet žalobci dávku důchodového pojištění, přeplatek na dani apod. (srov. usnesení ze dne 20. 9. 2006, č. j. 6 Ads 99/2006 - 33, či ze dne 5. 1. 2005, č. j. 1 Afs 106/2004 - 49, publ. pod č. 982/2006 Sb. NSS; všechna rozhodnutí zdejšího soudu citovaná v tomto usnesení jsou dostupná také na www.nssoud.cz)].

[6] S ohledem na zásadu rovnosti účastníků řízení před soudem nicméně nelze žalovanému správnímu orgánu upírat právo obrátit se v případě nesouhlasu s výsledky soudního přezkumu provedeného krajským soudem na Nejvyšší správní soud s kasační stížností. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, pak zásadně platí, že zruší-li krajský soud rozhodnutí

správního orgánu, je povinností správního orgánu pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí, bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost. V témže usnesení však rozšířený senát poukázal i na možné negativní dopady, které mohou nastat v souvislosti s přezkumem rozsudku krajského soudu, jímž bylo zrušeno správní rozhodnutí, na základě kasační stížnosti podané žalovaným. Rozšířený senát uvedl, že za situace, kdy by byl takový rozsudek krajského soudu zrušen, dostala by se věc do stadia nového posuzování žaloby krajským soudem. Ten, vázán právním názorem kasačního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), může rozhodnout o zákonnosti správního rozhodnutí opačně, načež původní (zrušené) správní rozhodnutí „obživne“, aniž by důsledkem nového rozhodnutí krajského soudu bylo současné zrušení v mezidobí případně vydaného dalšího správního rozhodnutí. Vedle sebe tu tak mohou být dvě odlišná, či dokonce opačná správní rozhodnutí o téže věci. Při odhlédnutí od situace, že i nové rozhodnutí krajského soudu může být napadeno kasační stížností, stejně jako nové správní rozhodnutí další žalobou, následně rozhodnutí krajského soudu také kasační stížností, jde jistě o výsledek nežádoucí a procesními instituty příslušných správních procesních předpisů obtížně řešitelný. Nejvyšší správní soud tak připustil, že takový případ lze řešit přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti podané žalovaným správním orgánem (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2008, č. j. 4 Ads 145/2008 - 34, ze dne 9. 4. 2008, č. j. 3 Ads 29/2008 - 35, či ze dne 30. 4. 2009, č. j. 6 Ads 56/2009 - 48).

[7] Vycházejí z uvedeného názoru rozšířeného senátu tedy Nejvyšší správní soud dospěl i v posuzovaném případě k závěru, že právě ve zmíněném možném nežádoucím právním i procesním stavu (existence dvou odlišných správních rozhodnutí o téže věci), rozporném s principem právní jistoty, lze u stěžovatelky spatřovat újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. Současně Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že pozastavení účinků napadeného rozsudku krajského soudu neúměrně nezvýhodní stěžovatelku oproti žalobkyni a rovněž to nebude ani v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

[8] Rozhodnutí o přiznání odkladného účinku zároveň v žádném případě nepředjímá výsledek řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. dubna 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu